

РЕШЕНИЕ

№ 166

гр. Ловеч, 03.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ЛОВЕЧ в публично заседание на двадесет и шести септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: МАГДАЛЕНА СТАНЧЕВСКА

Членове: ТАТЯНА МИТЕВА
ПОЛЯ ДАНКОВА

при участието на секретаря ДАНИЕЛА КИРОВА
като разгледа докладваното от МАГДАЛЕНА СТАНЧЕВСКА Въззивно гражданско дело № 20234300500426 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид:

Постъпила е въззивна жалба от **Д. П. И.**, с постоянен адрес гр. *** и **П. Р. И.**, чрез адвокат **К. Н. Й.** и адвокат **В.А.В.**, срещу насочването на изпълнението по изп. д. № 165/2023 г. на ДСИ при РС гр. Ловеч върху несеквестрируемо имущество единственото жилище на длъжника **Д. П. И.** и на третото лице **П. Р. И.**, с **правно основание** чл. 435, ап. 2, т. 2 от ГПК и 420 от ГПК.

Молят да се постанови решение, с което да отмените изцяло насочването на изпълнението по изп. д. № 165/2023 г. по описа на ДСИ при РС - гр. Ловеч върху несеквестрируемо имущество - единственото жилище на **Д. И.**, което представлява ½ от апартамент в гр. Ловеч, подробно описан по-долу, в който тя живее с тежко болната си 88-годишна майка, която е на легло, нуждае се от грижи и на която тя е личен асистент.

Сочат, че останалата ½ от този апартамент е собственост на третото лице **П. Р. И.**, който не е длъжник по изпълнителното дело.

Излагат, че изпълнителните листове по н. о. х. д. № 117/2004 г. на Окръжен съд - гр. Плевен въз основа на влязла в сила присъда по това дело, по което **И.** е осъдена да заплати следните суми: 20 000. 00 лева, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 08.11.2001 г. до окончателното й

изплащане, присъдени на Ц. К. Ц.; 20 000. 00 лева, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 08.11.2001 г. до окончателното ѝ изплащане, присъдени на М. К. Ц. и 25 000. 00 лева, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 08.11.2001 г. до окончателното ѝ изплащане, присъдени на М.Д.К..

Излагат, че след издаването на посочените по-горе изпълнителни листове, въз основа на тях е образувано изп. д. № 218/2009 г. на ЧСИ Р. М., рег. № 790 на КЧСИ, което поради бездействие на вискателите е прекратено на основание чл. 433, ап. 1, т. 8 от ГПК през 2013 г. Сочат, че от образуването на изпълнителното дело през 2009 г. до неговото прекратяване, вискателите и ЧСИ не са предприемали никакви действия, с изключение на заповор върху дружествени дялове, наложен през 2009 г. Затова погасителната давност за всички вземания на всички вискатели е изтекла още през 2014 г.

Посочват, че след прекратяването на изп. д. № 218/2009 г., по същите изпълнителни листове на 05.07.2013 г. е образувано ново изпълнително дело - изп. д. № 1186/2013 г. на ЧСИ Р. М.. Твърди се, че след образуването на изпълнителното дело на 05.07.2013 г. тримата вискатели не са поискали извършването на никакви изпълнителни действия до настоящия момент. Само съдебният изпълнител е изпратил заповорно съобщение на 23.07.2013 г., след което в продължение на две години не са извършвани никакви изпълнителни действия нито от вискателите, нито от съдебния изпълнител. Налагат довод, че по силата на закона на 23.07.2015 г. е настъпила перемпция. Налагат довод, че извършените след прекратяването на процесното изпълнително дело изпълнителни действия (заповор от 04.06.2018 г.), са невалидни и не прекъсват давността, която е започнала да тече на 23.07.2013 г.

Твърдят, че от 23.07.2013 г. до настоящия момент по изпълнителното дело не са извършвани валидни изпълнителни действия, поради което на 23.07.2018 г. е изтекла погасителната давност за всички вземания на тримата вискатели по четирите изпълнителни листа.

Излагат, че с Решение № 50023/09.03.2023 г., постановено по гр. д. № 1537/2022 г. на ВКС, ГК, III г.о, „****“ АД, ЕИК 201549160, е осъдено да заплати на Д. П. И. на основание чл. 200 от КТ обезщетения за имуществени и неимуществени вреди от трудова злополука в размери съответно 670 лв. и 7000 лв. Трудовата злополука е призната за такава с влязло в сила

Разпореждане № 51041040/16.10.2017 г. на ТП на НОИ - гр. Ловеч. С Определение № 50161/15.06.2023 г., постановено по същото дело, на основание чл. 248 от ГПК посоченото по-горе решение е допълнено, като работодателят „***“ АД е осъден да заплати допълнително сумата от 149.89 лева адвокатско възнаграждение за защитата във въззивното производство и допълнително сумата от 465.60 лева за защитата пред касационната инстанция. За посочените по-горе суми на 23.03.2023 г. на жалбоподателката са издадени изпълнителни листове. За събирането на присъдените обезщетения за вреди, претърпени от трудова злополука срещу работодателя „***“ АД е образувано изп. д. № 20238600400291 по описа на ЧСИ В.Д.М., рег. № 860 на КЧСИ.

Излагат, че да избегне плащане на обезщетението за трудовата злополука, работодателят „***“ АД е закупил 40 % от погасеното по давност вземане на Ц. К. Ц.. Посочват, че пълномощникът на работодателя „***“ АД с молба вх. № 14217/10.04.2023 г. е поискал да му бъде върнат оригиналът на изпълнителния лист, издаден на Ц. К. Ц. и с протокол по изпълнителното дело, поисканият изпълнителен лист е предаден на адв. Т..

Сочат, че с молба вх. № 14215/10.04.2023 г. адв. А. Т. като пълномощник на Ц. Ц. е поискала да бъде образувано ново изпълнително дело срещу доверителката й, като е приложила същия изпълнителен лист от 2007 г., вземанията по който са погасени по давност на 23.07.2018 г. и е посочила като изпълнителен способ налагане на запор върху вземането на И. към „***“ АД по изп. д. № 20238600400291 на ЧСИ В.М.. Това вземане й е било служебно известно, защото тя е била и адвокат на „***“ АД, което е длъжникът работодател по изпълнителното дело за събирането на обезщетението за трудовата злополука. ЧСИ Р. М. е изпратила запорно съобщение на ЧСИ В.М., както е поискал вискателят. На това запорно съобщение ЧСИ В.М. е дала отговор с изх. № 27325/13.04.2023 г. на основание 508, ал. 1 и ал. 2 от ГПК, като е посочила, че не признава запора на вземането за основателен, защото вземането е за обезщетение за вреди и съгласно чл. 446а, ал. 1 от ГПК, същото е несеквестируемо.

Твърди, че от входящите номера се установява, че молбата за образуване на новото изпълнително дело (вх. № 14215/10.04.2023 г.) е подадена преди молбата за връщане на изпълнителния лист(вх. № 14217/10.04.2023 г.).

Сочи, че на 14.04.2023 г. между Ц. К. Ц. и работодателя на доверителката ни „***“ АД е сключен привиден договор за цесия, като по

силата на този договор Ц. Ц. е прехвърлил на „***“ АД 40 % от погасеното си на 23.07.2018 г. по давност вземане срещу доверителката им по посочения по-горе изпълнителен лист от 26.07.2007 г., издаден за сума в размер на 20 000 лева и законните лихви върху тях, считано от 08.11.2001 г. до окончателното плащане на сумата. Твърди се, че този договор е нищожен на няколко основания, като е изложила подробни аргументи.

С телепоща от 03.05.2023 г. „***“ АД е уведомило И., че е закупило 40 % от вземането на Ц. Ц. по посочения по-горе изпълнителен лист, а именно - главница в размер на 8 000. 00 лева, заедно със законната лихва върху тази сума, считано от 08.11.2001 г. до окончателното плащане на сумата. Уведомлението не е надлежно извършено и не отговаря на изискванията на закона. Аргументите ни затова са подробно изложени по-долу в исковата молба.

С молба вх. № 17391/03.05.2023 г. адв. А. Т., като пълномощник и на М.Д.К. и на М. К. Ц., е присъединила изпълнителните листове, издадени в полза на тези лица на 27.06.2007 г., вземанията по които са погасени на 23.07.2018 г.

С молба вх. № 20329/26.05.2023 г. адв. А. Т. вече от името на „***“ АД е подала молба за конституиране на дружеството като взискател по изпълнителното дело, като е приложила нищожния договор за цесия и ненадлежно отправеното уведомление по чл. 99 и сл. от ЗЗД.

С молба вх. № 2447/21.06.2023 г. адв. А. Т. е подала молба по изпълнителното дело за връщане на оригинала на изпълнителния лист на М. Ц..

С протокол № 4339/21.06.2023 г. е върнат оригиналният изпълнителен лист.

Излага се, че със същия изпълнителен лист от 26.07.2007 г., по н. о. х. д. № 117/2004 г. на ОС - гр. Плевен, за сума от 20 000 лв., заедно със законната лихва, вземането за които е погасено още на 23.07.2018 г. по изп. д. № 1186/2013 г. на ЧСИ Р. М., по молба вх. № 3647/28.06.2023 г. адв. А. Т. като пълномощник на М. Ц., е образувано изп. д. № 165/2023 г. по описа на ДСИ при РС - гр. Ловеч.

Сочи, че с молбата за образуване на изпълнителното дело са поискани:

налагане на възбрана, извършване на опис, оценка и продажба на несеквестрируемо имущество 1/2 от Апартамент № 4, намиращ се в гр. ***, който е единственото жилище на доверителката й, в което тя живее с други хора и се грижи за тежко болната си майка М.Р. И., която е на 88 години , на легло и налагане на запор върху трудовото й възнаграждение.

Посочва, че със запорно съобщение изх. № 9029/30.06.2023 г. на ДСИ е наложен запор върху възнаграждението, получавано от доверителката им като личен асистент на майка й.

С покана за доброволно изпълнение изх. № 9311/07.07.2023 г. по изп. д. № 165/2023 г. на ДСИ при РС - гр. Ловеч, доверителката им е поканена да заплати сума в общ размер 77 970.90 лева, представляваща сбор от следните суми: 20 000 лева, погасена по давност главница по посочения по-горе изпълнителен лист от 26.07.2007 г.; 49 540.44 лева, погасени по давност лихви по горепосочения изпълнителен лист върху сумата от 20 000 лв. за периода от 08.11.2001 г. до датата на поканата (07.07.2023 г.); 65 лева, допълнителни разноси; 102 лева - разноси по изпълнителното дело; 4 963. 46 лева, представляваща такси по чл. 53 от ТДТССГПК и 3 300 лева, адвокатско възнаграждение за вискателя.

Сочи, че със съобщение изх. № 8859/29.06.2023 г. по горепосоченото изпълнително дело доверителката й е уведомена, че се присъединява към задълженията по делото сума в размер на 3 300. 00 лева, представляващи адвокатско възнаграждение за вискателя.

Излага, че с призовка за принудително изпълнение изх. № 9489/12.07.2023 г. доверителката й е уведомена, че на 21.07.2023 г. в 09.00 часа, ще бъде извършен опис на единственото й жилище, в което тя се грижи за болната си майка и което е несеквестрируемо.

Посочва, че на 21.07.2023 г. от 09.00 часа е извършен опис на единственото жилище на Д. И., от което тя притежава ½ част, а останалата 1/2 е собственост на нейния племенник П. Р. И..

Позовават се на т. 10 от Тълкувателно решение № 2/2013 на ОСГТК на ВКС, когато вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на две години и изпълнителното производство е прекратено по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК (чл. 330, ал. 1,6. "д" ГПК отм.), нова погасителна давност за вземането започва да тече от датата, на която е

поискано или е предприето последното валидно изпълнително действие. Изрично в мотивите към т. 10 от същото тълкувателно решение е посочено, че в хипотезата на чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК (чл. 330, ал. 1, 6. "д" ГПК отм.) прекратяването на изпълнителното производство поради т. нар. „перемпция“ настъпва по силата на закона, а съдебният изпълнител може само да прогласи в постановление вече настъпилото прекратяване, когато установи осъществяването на съответните правно релевантни факти. Посочено е още, че без правно значение е дали съдебният изпълнител ще постанови акт за прекратяване на принудителното изпълнение и кога ще направи това. Прекратяването на изпълнителното производство става по право, като новата давност е започнала да тече от предприемането на последното по време валидно изпълнително действие.

Налагат довод, че извършените след прекратяването на процесното изпълнително дело изпълнителни действия (запор от 04.06.2018 г.), са невалидни и не прекъсват давността, която е започнала да тече на 23.07.2013 г.

Счита, че дори, ако се приеме, съобразно указанията в ТР 3/2020 г. от 28.03.2023 г. по тълк. д. № 3/2020 г, на ОСГТК на ВКС, че погасителната давност не тече докато трае изпълнителният процес относно вземанията по образувани преди обявяването на Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по т. д. № 2/2013 г., ОСГТК, ВКС, изпълнителни дела, давност за тези вземания не е текла и за тях давността е започнала да тече от 26.06.2015 г., от когато е обявено за загубило сила ППВС № 3/1980 г. В такъв случай погасителната давност за всички вземания по четирите изпълнителни листа, е изтекла на 26.06.2020 г. По изпълнително дело № 1186/2013 г. не са извършвани валидни изпълнителни действия след 23.07.2013 г., така че изтичането на погасителната давност към 10.04.2023 г. е безспорно. На тази дата по изп. д. № 1186/2013 г. на ЧСИ Р. М. е поискан изпълнителният лист на Ц. Ц. и въз основа на него е образувано изп. д. № 721/2023 г. на ЧСИ Р. М.. По-късно, с молба вх. № 17391/03.05.2023 г. към него са присъединени и двата изпълнителни листа - на М. Ц. за 20000 лева и на М.К. - за 25 000 лева, вземанията по които също са погасени по давност на горепосочените дати - 23.07.2018 г. или 26.06.2020 г.

Посочва, че към настоящия момент във ВКС е образувано Тълкувателно

дело № 2/2023 г. за приемане от Общото събрание на Гражданската и Търговската колегии (ОСГТК) на ВКС на тълкувателно решение по въпроси, свързани с изпълнителното производство, като третият от тях е следният: „Погасителната давност прекъсва ли се от изпълнително действие, извършено по изпълнително дело, по което е настъпила перемпция“.

По делото е постъпило писмено възражение от М. К. Ц., чрез адв. А. Т., с което моли да се остави без уважение подадената въззивна жалба, като неоснователна.

Защитата приема, че изложените твърдения, че насочването на изпълнението по изп.д.№165/2023г. на ДСИ при РС било върху несеквестрируемо имущество, единственото жилище на длъжника Д. П. И., което представлява 1/2 от апартамент №4, е изцяло неоснователно. Сочи, че вземането на взискателя М. К. Ц. от длъжника Д. П. И. е присъдено с Присъда №834 от 04.12.2006г., влязла в сила на 18.04.2007 г. по н.о.х.д.№117/2004г. на Окръжен съд гр.Плевен. Излага, че длъжника Д. П. И. е осъществила непозволено увреждане - смърт на съпруга на М.Д.К. и баща на М. К. Ц. и Ц. К. Ц., за което с Присъда №834/04.12.2006 г., влязла в сила на 18.04.2007 г. по н.о.х.д.№117/2004г. на Окръжен съд гр.Плевен, са им присъдени обезщетения за имуществени и неимуществени вреди. Позовава се на нормата на чл. 445, ал. 2 от ГПК, съгласно която от забраните по чл.444 т.7 /несеквестрируемо жилището на длъжника/ не могат да се ползват длъжниците по задължения за вреди от непозволено увреждане. Налага довод, че с оглед тази норма становището на жалбоподателката, че единственото ѝ жилище било несеквестрируемо имущество, е изцяло неоснователно.

Счита, че правата на третото лице /П. Р. И., племенник на длъжничката, собственик на 1/2 ид.част от същия апартамент/, правата му изобщо не са застрашени, респ. не се засягат, тъй като изпълнението по горното изп.дело е насочено единствено към собствената на длъжника Д. П. И. 1/2 ид.част от същия апартамент.

Адв. А. Т. сочи, че в пункт втори от жалбата, озаглавен фактите - са посочени три изпълнителни листове по НОХД №117/2004г. на Окръжен Съд Плевен, по които Д. П. И. е осъдена да заплати обезщетение за неимуществени вреди от непозволено увреждане на Ц. К. Ц., М. К. Ц. и М.Д.К. - наследници на починалото в резултат на непозволеното увреждане

лице. Счита неверни твърдения за изтекла погасителна давност на 23.07.2018 г. на всички вземания на тримата вискатели и по четирите изпълнителни листа, тъй като на четвъртия изпълнителен лист, издаден по същото НОХД, по който още през 2009 г. е образувано заедно с останалите три изпълнителни листа изп.дело №218/2009г. по описа на ЧСИ Р. М., ЧСИ Р.М. е отразила всички постъпили в резултат на предприетото принудително изпълнение в изпълнителното производство по четирите изпълнителни листи срещу длъжника Д. П. суми. Излага, че от отбелязването върху гърба на същия изпълнителен лист за платени суми на вискателите през 2013, 2014, 2016 и 2017 година, е че последното отразено плащане е 23.09.2017 г., като всички суми в този период са постъпвали от изпълнителен способ - запор на трудовото възнаграждение на длъжника Д. П. И. от работодател „***“ ЕООД. Приема за неистинско твърдението в жалбата, че не са предприемани никакви изпълнителни действия и довод, че погасителната давност била изтекла още през 2014 г.

Счита, че предложената втора дата за изтекла погасителна давност по четирите изпълнителни листа по изп.д.№ 1186/2013г. по описа на ЧСИ Р.М. 23.07.2018г. също не отговаря на истината. Не прием и предложението извод, че погасителната давност за всички вземания по четирите изпълнителни листи била изтекла на 26.06.2020 г., както и твърдението, че по изп.дело №1186/2013г. на ЧСИ Р.М. не били извършвани валидни изпълнителни действия след 23.07.2013 г. Приема, че пълномощниците на длъжника не са се запознали с делата при ЧСИ Р.М., а твърдят неверни факти. Пзовава се на събраните и постъпилите суми в периода 2013 г.- 2017 г. от запор на трудовото възнаграждение на длъжника от работодател „***“ ЕООД. Излага, че след прекратяване на трудовото правоотношение с „***“ ЕООД през 2017 г., работодателят на длъжницата е уведомил ЧСИ Р.М. за това обстоятелство и със Запорно съобщение изх.№16028/04.06.2018г. на ЧСИ Р.М. по изп.д. №1186/2013г. до работодател „***“ АД, ЧСИ М. е наложила запор върху трудовото възнаграждение на длъжника Д. П. И., както и върху всяко евентуално обезщетение, което длъжникът би получил при прекратяване на трудовото правоотношение, до погасяване на задължението към вискателите. Сочи, че на същата дата - 04.06.2018 г. са наложени запори на банкови сметки в ОББ, ПИБ, Уникредит Булбанк и Сосиете женерал.

Излага, че на 10.04.2023 г. е образувано изп.д.№721/2023 г. по описа на

ЧСИ Р.М. с взыскател Ц. М.ов Ц., към която са се присъединили и М. Ц. и М.К.. На 10.04.2023г. по изп.д.№721/2023г. ЧСИ Р.М. по искане на първоначалния взыскател Ц. К. Ц.в е наложила запор на всички вземания, които длъжникът Д. П. И. има да получава като взыскател по изп. дело №291/2023 г. по описа на ЧСИ В.М.. На 15.05.2023г. е вписана наложената от ЧСИ Р.М. по изп.д.№721/2023г. възбрана на ½ от апартамента на длъжника Д. П. в гр.Ловеч. Налага довод, че преди 20.06.2015 г. и след тази дата са извършвани валидни изпълнителни действия и няма изтекъл пет годишен давностен срок на бездействие.

На следващо място, адв.. Трайкова посочва, че макар и верни посочените в пункт II точка 5 фактически твърдения по отношение на гр.д. №1537/2022г. по описа на ВКС, III ГО, както и по отношение на изп.дело №291/2023г. по описа на ЧСИ В.М., поредна неистина е твърдението в жалбата, че за да избегне плащане на обезщетение за трудова злополука, работодателят „***“ АД е закупил 40% от погасено по давност вземане на Ц. К. Ц., като това било станало по описан в жалбата начин. Защитата приема, че в жалбата са изложени неверни факти и процесуалният представител на жалбоподателите е следвало да се запознае в пълнота с изпълнителните дела при ЧСИ Р.М. по вземанията на взыскателите по четирите листа и извършените изпълнителни действия, както и постъпилите суми в периода 2013 г.-2017 г. от запор на трудово възнаграждение, а не да прави предположения за дати и години на погасителна давност.

Защитата излага, че поредна неистина е твърдението в жалбата, че работодателят на жалбоподателката „***“ АД не е искал да ѝ заплати обезщетение за трудова злополука, за събирането на което било образувано изп.дело при ЧСИ В.М.. Пзовава се на представено от тях електронно писмо, от адв.А. Т. до адвокатите на Д. П. - адв.Н.Д. и адв. Г.Р. от 29.03.2023 г., в което подробно е описана хронологията на комуникацията ѝ, считано от 17.03.2023 г. с пълномощниците на Д. П. в желанието и готовността на „***“ АД да заплати присъдените с Решение на ВКС от 09.03.2023г. по гр.д. №1537/2022 г. на Д. П., както и на двамата адвокати -Д. и Р., на основание чл.38 ал.2 от ЗА суми; нотариална покана от „***“ АД до Д. П. Акт №68 том I рег. №2317 от 29.03.2023 г. на Нотариус А. Ц.ва, рег.№565 на НК, връчена лично на Д. П. на 04.04.2023 г., в която същата се кани от „***“ АД да посочи

банкова сметка за превод на сумата, присъдена с Решение на ВКС от 09.03.2023г. по гр.д.№1537/2022 г.; покана за доброволно изпълнение изх. №21929/29.03.2023 г. на ЧСИ В.М. по изп.д.№201/2023 г.; съобщение изх. №21933/29.03.2023г. на ЧСИ В.М. по изп.д.№201/2023 г., които са връчени на „***“ АД чрез куриерска фирми Спиди - представяме товарителница №1-000 6 211 603 0729-025 000 513 31 10; Удостоверение изх.№83666/31.08.2023г. на ЧСИ В.М. по изп.д.№291/2023г., с което се удостоверява, че изп. дело №291/2023 г. е образувано на 29.03.2023г. по молба на Д. П. И., вискател, чрез адв.Н.Д., въз основа на изп.лист от 23.03.2023 г., издаден по гр.д. №52/2018 г. на Ловешки районен съд срещу „***“ АД; задължението на длъжника „***“ АД е погасено изцяло от сумите, постъпили от запори на банкови сметки, както следва: 14 333.26 лева, постъпили на 03.04.2023 г. от запор на банковата сметка на длъжника в „Уникредит Булбанк"АД; 3 104.60 лева от 10.04.2023 г. от запор на банковите сметки на длъжника в „Кей Би Си Банк България“ АД; като надвнесена сума в размер на 2 658. 00 лева е върната по банкова сметка на длъжника.

Адв. Т. посочва, че жалбоподателката, твърдейки, че няма друго имущество освен апартамента в гр.Ловеч, върху 1/2 от който е насочено принудително изпълнение, отново съзнателно премълчава, че на 10.05.2023 г. е продала на нейния близък приятел Т.Г.М. гараж в гр.***. Твърди, че сделката е извършена именно, за да не може да се насочи принудително изпълнение спрямо този имот за удовлетворяване на известните й още от 2001 год. кредитори-наследниците на починалото лице от извършеното от нея непозволено увреждане причинило смърт, респ. за да ги увреди при знание, че ги уврежда. Представя като доказателство справка от Агенция по вписванията №88503/12.07.2023 г. за лице: Д. П. И.; както и по отношение на вписаните по изп.дела възбрани.

По делото са постъпили мотиви от ДСИ С. И.,

Излага, че жалбата е с вх.№ от 07.08.2023г. е подадена на 04.08.2023 г. /дата на пощенското клеймо/, описът е извършен 21.07.2023 г. Налага довод, че жалбата срещу насочването на изпълнението към процесния недвижим имот е подадена в срока по чл. чл. 436, ал. 1 ГПК.

Не приема оплакването на л. 7 от жалбата за нарушение правата на жалбоподателите, тъй като в протокола от 21.07.2023 г. е посочено, че той е

за опис на движими вещи, а е описан апартамент в гр. Ловеч. Приема, че е допусната техническа грешка в протокола и счита, че съдържанието си обаче протоколът за опис изцяло съответства на изисквания за съдържание, предвидени в чл. 484, ал. 1 ГПК. Посочва, че длъжницата Д. П. е показвала всяко помещение, била запозната с предмета на опис, съдържанието на протокола и се е подписала. Позовава се и на призовката за опис, връчена на длъжника на 14.07.2023 г. /л. 77/, в която е посочено, че принудителното изпълнение се насочва към недвижим имот в гр. ***, поради което счита, че защитата на длъжника и съсобственика не се опорочава от посочената грешка.

Приема за неоснователно оплакването срещу насочването на принудителното изпълнение към недвижим имот, който длъжникът счита за несеквестируем. Счита за безспорно доказано, Д. П. И. е собственик на $\frac{1}{2}$ идеална част от имота и това е единствено жилище. Излага, че от изпълнителния лист се установява, че вземането е за непозволено увреждане, представляващо нанесени неимуществени вреди, за което има влязла в сила на 18.04.2007 г. присъда № 834/04.12.2006 г. по н.о.х.д. № 117/2004 г. по описа на Окръжен съд Плевен. Позовава се на разпоредбата на чл. 445, ал. 2, т. 1, пр. 2 от ГПК, съгласно която длъжниците относно задължения за вреди от непозволено увреждане не могат да се ползват от забраната по чл. 444, т. 7 ГПК. /Решение № 1582/26.10.2021 г. по в.гр.д. № 2606/2021 на ОС Варна/.

В съдебно заседание Д. П. И. се явява лично, като двамата жалбоподатели се представляват от адв. Й., която моли да бъде уважена жалбата и да се постанови решение, с което да отмените изцяло насочването на изпълнението по изп. д. № 165/2023 г. по описа на ДСИ при РС - гр. Ловеч върху несеквестируемо имущество.

Излага, че срещу доверителката й през 2007 г. са издадени три изпълнителни листа и е образувано изпълнително дело № 218/2009 г. на ЧСИ Р. М., по което е изтекла погасителната давност на вземанията. Сочи, че към настоящия момент това изпълнително дело е унищожено.

Твърди, че през 2013 г. със същите изпълнителни листове е образувано изпълнително дело № 8611/2013 г. на ЧСИ Р. М., след образуването на делото тримата вискатели не са искали извършването на никакви действия и по силата на закона, на 23.07.2015 г., е настъпила

перемпция. Налага довод, че извършените след прекратяването на процесното изпълнително дело изпълнителни действия (запор от 04.06.2018 г.) са невалидни и не прекъсват давността, която е започнала да тече на 23.07.2013 г.

Застъпва тезата, че от 23.07.2013 г. до настоящия момент по изпълнителното дело не са извършвани валидни изпълнителни действия, поради което на 23.07.2018 г. е изтекла погасителната давност за всички вземания на тримата вискатели по четирите изпълнителни листа. Счита, че при условие на евентуалност, от документите по делата на ЧСИ Р. М. е възможно да бъде установено, че давността е изтекла на друга дата.

Посочва, че с представили документи, от които е видно, че за да не плаща обезщетение за трудова злополука по гр. д. № 1537/2022 г. на ВКС, ГК, III ГО, работодателят на доверителката й „***“ АД е купил 40 % от погасеното по давност вземане на Ц. К. Ц. и със същите изпълнителни листове е образувано изп. д. № 721/2023 г. по описа на ЧСИ Р. М..

Излага, че на 14.04.2023 г. между Ц. К. Ц. и работодателя на доверителката ни „***“ АД е сключен привиден договор за цесия. По силата на този договор Ц. Ц. е прехвърлил на „***“ АД 40 % от погасеното си на 23.07.2018 г. по давност вземане срещу доверителката ни по посочения по-горе изпълнителен лист от 26.07.2007 г., издаден за сума в размер на 20 000 лева и законните лихви върху тях, считано от 08.11.2001 г. до окончателното плащане на сумата. Приема, че този договор е нищожен на няколко основания, като излага подробни аргументи.

Посочва, че с молба вх. № 17391/03.05.2023 г. адв. А. Т., като пълномощник и на М.Д.К. и на М. К. Ц., е присъединила изпълнителните листове, издадени в полза на тези лица на 27.06.2007 г., вземанията по които са погасени на 23.07.2018 г.

Сочи, че с молба вх. № 20329/26.05.2023 г. адв. А. Т. от името на „***“ АД е подала молба за конституиране на дружеството като вискател по изпълнителното дело, като е приложила нищожния договор за цесия и ненадлежно отправеното уведомление по чл. 99 и сл. от ЗЗД.

Твърди, че с молба вх. № 2447/21.06.2023 г. адв. А. Т. е подала молба по изпълнителното дело за връщане на оригинала на изпълнителния лист на М. Ц.. С протокол № 4339 21.06.2023 г. е върнат оригиналният изпълнителен

ЛИСТ.

Навежда аргумент, че със същия изпълнителен лист от 26.07.2007 г., по н. о. х. д. № 117/2004 г. на ОС - гр. Плевен, за сума от 20 000 лв., заедно със законната лихва, вземането за които е погасено още на 23.07.2018 г. по изп. д. № 1186/2013 г. на ЧСИ Р. М., по молба вх. № 3647/28.06.2023 г. адв. А. Т. като пълномощник на М. Ц., е образувано изп. д. № 165/2023 г. по описа на ДСИ при РС гр. Ловеч.

Сочи, че с молбата за образуване на изпълнителното дело са поискани: налагане на възбрана, извършване на опис, оценка и продажба на недвижимия имот, кото е несеквестрируемо имущество, единственото жилище на доверителката й, в което тя живее с други хора и се грижи за тежко болната си майка М.Р. И., която е на 88 години, на легло, както и налагане на запор върху трудовото й възнаграждение.

Посочва, че със запорно съобщение изх. № 9029/30.06.2023 г. на ДСИ е наложен запор върху възнаграждението, получавано от доверителката ни като личен асистент на майка й.

Излага, че с покана за доброволно изпълнение изх. № 9311/07.07.2023 г. по изп. д. № 165/2023 г. на ДСИ при РС - гр. Ловеч, доверителката й е поканена да заплати сума в общ размер 77 970. 90 лева.

Твърди, че с призовка за принудително изпълнение изх. № 9489/12.07.2023 г. доверителката й е уведомена, че на 21.07.2023 г. в 09.00 часа, ще бъде извършен опис на единственото й жилище.

Посочва, че описът е извършен на 21.07.2023 г. от 09.00 часа.

Налага довод, че доверителката й Д. И. е длъжник по изп. д. № 165/2023 г. по описа на ДСИ при РС гр. Ловеч, което е образувано за събирането на погасено по давност вземане по изпълнителен лист от 26.07.2007 г.

Освен това, правата на доверителите й са нарушени, защото в протокола от 21.07.2023 г. е посочено, че той е за опис на движими вещи, а е описан апартамент в гр. Ловеч.

Вземанията, за които са образувани трите висящи към момента изпълнителни дела, са погасени още през 2014 г. заради изтекла погасителна давност за вземанията по изп. д. № 218/2009 г. на ЧСИ Р. М., евентуално - на

23.07.2018 г. или на 26.06.2020 г. - по изп. д. № 1186/2013 г. на ЧСИ Р. М. или на друга дата.

След издаването на посочените по-горе изпълнителни листове, въз основа на тях е образувано изп. д. № 218/2009 г. на ЧСИ Р. М., рег. № 790 на КЧСИ, което поради бездействие на вискателите е прекратено на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК през 2013 г.

След прекратяването на изп. д. № 218/2009 г., по същите изпълнителни листове на 05.07.2013 г. е образувано ново изпълнително дело № 1186/2013 г. на ЧСИ Р. М..

След образуването на изпълнителното дело на 05.07.2013 г., по това изпълнително дело тримата вискатели не са поискали извършването на никакви изпълнителни действия до настоящия момент. Излага, че съдебният изпълнител е изпратил запорно съобщение на 23.07.2013 г., след което в продължение на две години не са извършвани никакви изпълнителни действия нито от вискателите, нито от съдебния изпълнител и по силата на закона, на 23.07.2015 г. е настъпила перемпция.

Застъпва се тезата, че от 23.07.2013 г. до настоящия момент по изпълнителното дело не са извършвани валидни изпълнителни действия, поради което на 23.07.2018 г. е изтекла погасителната давност за всички вземания на тримата вискатели по четирите изпълнителни листа.

Счита, че дори, ако се приеме, съобразно указанията в ТР 3/2020 г. от 28.03.2023 г. по тълк. д. № 3/2020 г. на ОСГТК на ВКС, погасителната давност не тече докато трае изпълнителният процес относно вземанията по образувани преди обявяването на Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по т. д. № 2/2013 г., ОСГТК, ВКС, изпълнителни дела, давност за тези вземания не е текла и за тях давността е започнала да тече от 26.06.2015 г., от когато е обявено за загубило сила ППВС № 3/1980 г. В такъв случай погасителната давност за всички вземания по четирите изпълнителни листа, е изтекла на 26.06.2020 г. По изпълнително дело № 1186/2013 г. не са извършвани валидни изпълнителни действия след 23.07.2013 г., така че изтичането на погасителната давност към 10.04.2023 г. е безспорно. На тази дата по изп. д. № 1186/2013 г. на ЧСИ Р. М. е поискан изпълнителният лист на Ц. Ц. и въз основа на него е образувано изп. д. № 721/2023 г. на ЧСИ Р. М.. По-късно, с молба вх. № 17391/03.05.2023 г. към него са присъединени и двата

изпълнителни листа - на М. Ц. за 20000 лв. и на М.К. - за 25000 лв., вземанията по които също са погасени по давност на горепосочените дати - 23.07.2018 г. или 26.06.2020 г.

Защитата посочва, че към настоящия момент във ВКС е образувано Тълкувателно дело № 2/2023 г. за приемане от Общото събрание на Гражданската и Търговската колегии (ОСГТК) на ВКС на тълкувателно решение по въпроси, свързани с изпълнителното производство, като третият от тях е следният: „Погасителната давност прекъсва ли се от изпълнително действие, извършено по изпълнително дело, по което е настъпила перемпция?"

Адв. Й. заема позиция, че въпросите за давността и за договора за цесия не са предмет на настоящото производство. Твърди, че поведението на двамата вискатели по изп. д. № 165/2023 г. по описа на ДСИ при РС гр. Ловеч е недобросъвестно, представлява злоупотреба с право по смисъла на чл. 3 от ГПК, както и е в противоречие с морала и с добрите нрави.

Посочва, че от представените доказателства в открито съдебно заседание нотариален акт, удостоверение за наследници, декларация с нотариална заверка и документи за платени данъци, се установява, че жалбоподателят П. И. е собственик на половината от посочения по-горе апартамент по наследство и че владее половината от него към момента на образуване на изпълнителното дело и на извършване на описа.

В съдебно заседание М. К. Ц., редовно призован, не се явява. За него се явява адв. Т., която моли при постановяване на решението да се съобразят направените от тях писмени възражения.

Настоящата инстанция, като съобрази постъпилите жалби, становищата на страните, заявени пред нас и събраните по делото доказателства, намира за установено следното:

Изпълнително дело № 165/2023 по описа на СИС при РС Ловеч е образувано на 29.06.2023 г. на основание представен в оригинал изп.лист № от 26.07.2007 г., издаден по н.о.х.д.№117/2004г. по описа на ОС Плевен, от който е видно,че Д. П. И., ЕГН *****, с адрес по изп.лист: гр. *** е осъдена да плати на М. К. Ц., ЕГН *****, от гр. *** сумата 20 000.00 лева, присъдени неимуществени вреди, ведно със законната лихва върху тази сума, начиная от 08.11.2001 г. до окончателно ѝ изплащане.

С молбата за образуване на делото взискателят М. К. Ц., чрез процесуалния си представител адв.А. Т. от АК София, е поискал за събиране на вземането му да се наложи запор върху трудово възнаграждение, както и възбрана, опис, оценка и публична продан на недвижим имот, подробно описан в посочен нотариален акт, приложен към нея.

Със запорно съобщение изх. № 9029/30.06.2023 г. на ДСИ е наложен запор върху възнаграждението, получавано от И. от Община Ловеч, като личен асистент.

С покана за доброволно изпълнение изх. № 9311/07.07.2023 г. по изп. д. № 165/2023 г. на ДСИ при РС - гр. Ловеч жалбоподателката е поканена да плати сума в общ размер 77 970.90 лева. Поканата е връчена на 10.07.2023 г. на И. лично

С постановление на ДСИ Светла Атанасова от 18.07.2023 г. е отказано прекратяване на изп. дело № 165823 г. по опис на СИС при РС-Ловеч и намаляне на размера на адвокатското възнаграждение на процесуалния представител на взискателя.

С призовка изх. № 9489/12.07.2023 г. И. е уведомена, че на 21.07.2023 г. в 09.00 часа ще бъде извършен опис на 1/2 от недвижим имот. Призовката е връчена лично на 14.07.2023 г. И..

На 21.07.2023 г. от 09.00 часа е извършен опис на недвижимия имот. Жалбоподателката е присъствала лично и е подписала протокола.

С определение № 751/28.08.2023 г. по гр.д № 1208/2023 г. по описа на РС-Ловеч е допуснато обезпечение в полза на жалбоподателката, чрез налагане на обезпечителна мярка - спиране на изпълнението по три изпълнителни листа.

Въз основа на това определение е издадена обезпечителна заповед №15/28.08.2023 г. по гр.д. №1208/2023 г., с която е спряно изпълнението по посочените изпълнителни листове.

С постановление от 29.09.2023 г. на ДСИ Светла Атанасова е спряно изп. дело № 165823 г. по опис на СИС при РС-Ловеч

Жалбата е допустима, тъй като е постъпила в срока по чл. 436, ал. 1 ГПК, но е неоснователна.

Неоснователно е становището на жалбоподателите, че изпълнението е

насочено срещу несеквестрируемо имущество, единственото жилище на длъжника Д. П. И.. Вземането на вискателя М. К. Ц. от длъжника Д. П. И. е присъдено с присъда № 834/04.12.2006 г., влязла в сила на 18.04.2007 г., по НОХД №117/2004 г. на Окръжен съд гр. Плевен. Длъжникът Д. П. И. е осъществила състава на непозволено увреждане - смърт на съпруга на М.Д.К. и баща на М. К. Ц. и Ц. К. Ц., за което с посочената присъда са им присъдени обезщетения за имуществени и неимуществени вреди. Съгласно разпоредбата на чл. 445, ал. 2 от ГПК, от забраните по чл. 444 т. 7 ГПК /несеквестрируемо жилището на длъжника/ не могат да се ползват длъжниците по задължения за вреди от непозволено увреждане.

Жалбоподателите излагат пред нас, че след издаването на посочените изпълнителните листове е образувано изп. д. № 218/2009 г. на ЧСИ Р. М., рег. № 790 на КЧСИ, което поради бездействие на вискателите е прекратено на основание чл. 433, ап. 1, т. 8 от ГПК през 2013 г. Твърди се, че от 23.07.2013 г. до настоящия момент по изпълнителното дело не са извършвани валидни изпълнителни действия, поради което на 23.07.2018 г. е изтекла погасителната давност за всички вземания на тримата вискатели по четирите изпълнителни листа. Налага се довод, че погасителната давност за всички вземания по четирите изпълнителни листа е изтекла на 26.06.2020 г. Този аргумент не следва да се обсъжда от тази инстанция в това производство, тъй като е предмет на по гр.д № 1208/2023 г. по описа на РС-Ловеч. От събраните по делото доказателства се установява, че с определение № 751/28.08.2023 г. по гр.д № 1208/2023 г. по описа на РС-Ловеч е допуснато обезпечение в полза на жалбоподателката, чрез налагане на обезпечителна мярка - спиране на изпълнението по настоящото изпълнително дело.

Въззивната инстанция прима, че не следва да се обсъжда в настоящото производство и наведения аргумент за сключен привиден договор за цесия на 14.04.2023 г. между Ц. К. Ц. и „***“ АД. В жалбата се излага, че този договор е нищожен на няколко основания. Въпросът дали сключения договор за цесия е нищожен е предмет на друго производство.

Този състав на Ловешкия окръжен съд приема, че подадената въззивна жалба от Д. П. И., с постоянен адрес гр. *** и П. Р. И., чрез адвокат К. Н. Й. и адвокат В.А.В., е неоснователна, тъй като атакуваното действие - насочването на изпълнението по изп. д. № 165/2023 г. на ДСИ при РС гр.

Ловеч върху несеквестрируемо имущество единственото жилище на длъжника Д. П. И. и на третото лице П. Р. И., е законосъобразно.

При този изход на процеса е неоснователно становището на жалбоподателите, че следва да им бъдат присъдени направените разноски.

Водим от гореизложеното и на основание **чл. 437, ал. 1 от ГПК**, Ловешкият окръжен съд

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ подадената въззивна жалба от **Д. П. И.**, с постоянен адрес гр. *** и **П. Р. И.**, чрез адвокат **К. Н. Й.** и адвокат **В.А.В.**, като неоснователна, тъй като атакуваното изпълнително действие - насочването на изпълнението по изп. д. № 165/2023 г. на ДСИ при РС гр. Ловеч върху несеквестрируемо имущество единственото жилище на длъжника Д. П. И. и на третото лице П. Р. И., е законосъобразно.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ подадената въззивна жалба от **Д. П. И.**, с постоянен адрес гр. *** и **П. Р. И.**, чрез адвокат **К. Н. Й.** и адвокат **В.А.В.**, в частта, с която се иска да му бъдат присъдени направените разноски, като неоснователна.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____